

„Boldog vagy Izráel!”

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 9; 10:1-11; 5Mózes 33:26-29;
1Sámuel 1; 15:22-23; Jelenések 20:9

*„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötét-
séget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édes-
sé, s az édest keserűvé! Jaj azoknak, akik magoknak bölcseknek látszanak, és
eszések önnön magok előtt” (Ézs 5:20-21)!*

Az egyéniséget olyannyira kihangsúlyozó társadalmakban könnyű meg-
feledkezni arról, hogy honnan is kell kiindulnia az istentiszteletnek: Isten
történelmi tetteitől. Isten hatalmas cselekedetei – a teremtés és a megváltás –
őszinte imádatot váltanak ki a keresztyéből. Ez ismét az első angyal üze-
netét juttatja eszünkbe. Isten szeretete készlet igazi imádatra, aminek át kell
hatnia életünk minden területét. Végeredményben nemcsak az tartozik az
istentisztelet körébe, amit szombaton teszünk, mert Isten előtti hódolatunk-
nak át kell szónie egész életünket.

Természetesen szeretnénk a mai kor számára érthetően szólni, ám köny-
nyen áthelyeződhet a hangsúly, aminek következtében istentiszteletünkben
kizárólag önmagunkra, a saját igényeinkre, vágyainkra, szükségleteinkre
összpontosítunk. Ugyan fontos, hogy kielégítő legyen számunkra az áhítat,
ám az veszélyt jelenthet, ahogyan igyekszünk ezt a megelégedettséget elér-
ni. Csakis a teremtő és megváltó Úrban találhatunk teljes megelégedést –
amennyire ez a bűnös világban lehetséges.

Ezen a héten tovább latolgatjuk az igazi istentisztelettel kapcsolatos kérdé-
seket Izráel történelmét vizsgálva, miközben kitérünk jó és rossz esetekre
egyaránt.

A SZENTELÉS

Letelt a felszentelés hét napja (lásd Mózes *harmadik könyve* 8. fejezet). A nyolcadik napon a papok elkezdték végezni szent szolgálatukat a sátorban. Olyan munkát indítottak el, ami több mint ezernégyszáz éven át folytatódott (igaz, nem megszakítás nélkül), amivel előrevetítették Krisztusnak a menyeyei, az igazi szentélyben értünk végzett szolgálatát.

Mózes harmadik könyve 9. fejezetében milyen elemek jelennek meg, amelyekből az istentiszteletről tanulhatunk? Vagyis, milyen igazságokat tanítanak a különböző szertartások, amelyek által jobban megérthetjük Istennek az emberiség érdekében végzett munkáját és azt, hogy miért illeti tisztelet az Urat? Mit árul el például az „engesztelés” arról, amit Isten értünk tett? Miért imádjuk Őt, ha az engesztelésre gondolunk?

A 22-24. versek kifejezetten lenyűgözőek. Nehéz elképzelni, mi zajlott le Mózes és Áron gondolataiban és szívében, amikor beléptek a szentélybe, majd kijöttek onnan, „*az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek*” (23. vers). A szakasz nem fejt ki, hogy pontosan mi is történt, de mivel sokan voltak a táborban, és mindannyian észlelték a történeteket, bizonyára rendkívül látványos jelenet lehetett. Az Úr dicsősége megnyilvánult, amikor „*tűz jöve... ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének*” (24. vers).

A sátrat és a papokat felszentelték az istentisztelet szolgálataira. A szent tűz jelezte, hogy Isten elfogadta az áldozatot. Az emberekből ez egyhangú választ váltott ki: hangosan dicsőítették Istent, majd alázattal leborultak szent jelenlétének dicsősége előtt. Nagy tisztelet, csodálat, engedelmesség jellemezte őket, Isten parancsolatainak minden részletét megtartották, az Úr pedig megmutatta nekik, hogy elfogadta tetteiket.

Figyeljük meg, hogy milyen hatása volt e jelenségnek! Az emberek felkiáltottak, majd arcra borultak. Az egész szolgálat komoly és ünnepléses volt, az emberekből tiszteletet, örömet és félelmet ébresztett – mindet együttvéve. Hogyan tanulhatunk meg hasonló tiszteletet és örömet tanúsítani istentiszteleteink alkalmával?

AZ ÚRTÓL ALÁSZÁLLÓ TŰZ

„Ezután Áron, fiai közreműködésével bemutatta az áldozatot, amelyet Isten rendelt, majd felemelte kezeit és megáldotta a népet. Mindent úgy tettek, ahogy Isten megparancsolta nekik. Isten elfogadta az áldozatot és figyelemre méltó módon láthatóvá tette előttük dicsőségét: tűz jött ki az Úr elől és megemésztette az oltáron lévő áldozatot. A nép félelemmel és nagy érdeklődéssel tekintett az isteni hatalomnak erre a csodálatos megnyilatkozására. Isten dicsőségének és jóindulatának jelét látták meg benne. A dicséret és imádat ujjongó kiáltása hagyta el ajkukat. Arcra borultak, mintha Jahve közvetlen jelenlétében lettek volna” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 317. o.).

Nehéz elképzelni, hogy közvetlenül ilyen drámai erejű események után bárki is nagy bűnt kövessen el. Gondolhatnánk, hogy miután Isten ekképpen bemutatta hatalmát, az egész nép és különösen a papok (kiváltképp, akik ilyen megtiszteltetésben részesültek) szigorúan betartják az Úr rendelkezéseit. Pedig nagy balgaság alábecsülni az emberi szív bűnösségét – leginkább a sajátunkét!

Mi volt Nádáb és Abihu bűne (3Móz 10:1-11 vö. 2Móz 30:9; 3Móz 10:9; 16:12)? Az előző fejezetben történetek után vajon mi lehetett a jelentősége annak, ahogy meghaltak?

A héberben 3Móz 9:24 és 10:2 verse egyforma: „Tűz jöve... ki az Úr elől, és megemészté...” Mit emésztett meg? Az első esetben az áldozatot, míg a második esetben a bűnösöket. Ebben is a megváltási terv mutatkozik meg, méghozzá átütő erővel. A kereszten „az Istentől jövő tűz”, Isten haragja „megemésztette” az áldozatot, azaz Jézust. Ezért aki hisz benne, nem lesz kiszolgáltatva a tűznek, a haragnak, mert Krisztus vállalta a büntetést helyette. Aki viszont e papokhoz hasonlóan nem fogadja el azt, amit Isten elrendelt, arra valóban a tűz vár (Jel 20:9). Másként fogalmazva, a kereszten megmutató dicsőség lesz az, ami végül majd elpusztítja a bűnt. Milyen súlyos, kikerülhetetlen választás előtt állunk!

Ha belegondolunk, egy bizonyos értelemben a tűz az tűz. Mégis, mi lehetett más? Nyilván ebben az esetben igen jelentős volt a különbség. Most pedig ne csupán az istentiszteletünkre, hanem általánosságban az életünkre gondoljunk! Előfordulhat, hogy valamiféle „idegen tűztől” kell megszabadulnunk? Ha igen, mi lenne az?

július 26.

„**BOLDOG VAGY IZRÁEL!**”

Képzeld el a jelenetet! Az Úr megfeddte Mózeset, hűséges szolgáját, aki haragra gerjedt, most pedig ott áll Izráel népe előtt (4Móz 20:8-12).

Később Mózes már tudja, hogy hamarosan meg kell halnia. Milyen könnyen előfordulhatott volna, hogy önmagát sajnálva, haragjában siránkozik. Ő azonban még akkor is a népre gondolt, a rájuk váró jövőre. Amikor utoljára állt meg a nép előtt vezetőjükként, a Szentlélek ihletésére minden törzsre áldást mondott.

5Móz 33:26-29 verseiben mit fejezett ki Mózes? Hogyan segít ez megérteni, mit jelent őszintén imádni az Urat? Milyen igazságokat, milyen elveket alkalmazhatunk, miközben igyekszünk többet és többet megtudni az igazi istentiszteletről?

A *Jesurun* szó Izráel költői elnevezése (5Móz 33:5, 26), a *jasar* gyökből származik, és azt jelenti, hogy „egyenes”, „becsületes”, „igaz” – nem csupán fizikailag, hanem erkölcsi értelemben is. Jóbról olvashatjuk Jób 1:1 versében, hogy „feddhetetlen, igaz” ember volt. Az itt szereplő, a *jasar* gyökből származó héber szó fordul elő pl. Zsolt 32:11; 97:11 és Péld 15:8 verseiben is. Mózes tehát itt azt írja le, hogy milyennek kell lennie Isten szövetségés népének.

Mint mindig, itt is Istennek a népe érdekét szolgáló tettei kerülnek a figyelem homlokterébe. Ami Izráellel történik – győzelmet aratnak ellenségeik felett, biztonságot élveznek, üdvösséget nyernek, élvezik a föld gyümölcsseit – az Úr értük végbevitt tettei miatt következik be. Milyen fontos, hogy e nagy igazságokról soha ne feledkezzenek meg! Az istentisztelet többek közt állandóan emlékeztet „*Jesurun Istene*” tetteire. A dicséret, imádat és csodálat – akár úgy, hogy elhangzik az ajkunkról, vagy csak a szívünk gondolatában fogalmazódik meg, segít Istenre összpontosítani; megóv attól, hogy csak önmagunkkal, saját problémáinkkal foglalkozzunk.

Gondoljunk arra, hogy mennyi mindenért dicsérhetjük és áldhatjuk Istent! Miért olyan fontos szüntelen emlékezni minden jóra, amit értünk tett? Máskülönben miért olyan könnyű elcsüggedni?

ÖNMAGUNK ÁTADÁSA

A Biblia szerint az istentisztelet igen komoly dolog. Nem lehet benne meghatározó az egyéni izlés vagy saját elképzeléseink, hajlamaink követése. Egyrészt fennáll a veszélye annak, hogy merev rituálékat és tradíciókat követünk, amelyek öncélúak, és nem a cél felé, az Úr tiszta imádata felé vezetnek, az életünket megváltoztatva, Isten akaratához és jelleméhez hangolva (lásd Gal 4:18). Ám vigyáznunk kell arra is, nehogy az önfelmagasztalás, a bűnös örömszerzés vagy személyes dicsőség vágya határozza meg istentiszteletünk formáját.

Most pedig jó néhány évet előreugrunk Izráel történelmében. Elolvassuk egy történetet, ami rámutat, hogyan fejezheti ki a bűnbánó ember őszinte tiszteletét Istennek.

Sámuel első könyve 1. fejezetében találjuk Anna történetét. Az esetben mi világít rá arra, hogy mit jelent az igazi istentisztelet? Hogyan kell tehát imádnunk az Urat?

Fontos állandóan emlékezni rá, hogy Istenre irányuljon imádatunk, ám istentiszteletünk nem légüres térben folyik. Nem egy távoli, elzárkózó, elvont lényt imádunk, hanem Istent, aki megteremtett és megváltott, és aki belevetkőzik az emberek dolgaiba. Személyes Istent tisztelünk, aki a legbensőségesebb módon alakítja az életünket, úgy, hogy ha engedjük, megadja, amire a legnagyobb szükségünk van.

Anna lelke mélyéből fordult imádatokkal Istenhez. Bizonyos szempontból mind hasonlítunk hozzá. Vannak alapvető, komoly kéréseink, amelyek szívünkben fakadnak, és amelyeket egyedül, magunkban képtelenek volnánk teljesíteni. Anna egészen, maradéktalanul átadta magát az Úrnak, úgy járult elé. (Vajon mivel fejezhetette volna ezt ki jobban, mint azzal, hogy Istennek ajánlotta születendő gyermekét?) Isten elé tárhatjuk, sőt elé is kell tárunk, hogy mire vágyunk, ám kéréseinket mindig alá kell rendelnünk szavának. Annak az embernek a lelkéből fakad őszinte tisztelet, aki érzi tehetetlenségét és Istenre utaltságát, akinek a szíve alázatos.

Életünknek melyek azok az összetört darabjai, amelyek alázatra készítetnek? Hogyan tanulhatjuk meg átadni ezeket az Úrnak?

ISTENTISZTELET ÉS ENGEDELMESSÉG

„Sámuel pedig monda: Vajon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Ímé, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király” (1Sám 15:22-23).

Milyen fontos elvet találunk az iménti szakaszban az istentisztelet lényegét érintően? Mire figyelmeztet ez a tanács? Mit tehetünk, nehogy pontosan abba a hibába essünk, ami ellen ez a szöveg óv?

E versekből megtudhatjuk, hogyan bukott el, fordult el a hittől Saul, Izráel első királya, ami nem egyszerre, hanem lépésről lépésre történt. Saul azt a parancsot kapta, hogy meg kell támadnia és *maradéktalanul ki kell irtania* (a héber szó jelentése: *pusztulásra szánt*) minden embert és minden állatot. Isten Izráel által kívánt ítéletet tartani az amálekíták gonosz népe felett, akiknek több mint három évszázadig még kegyelmet adott. Saul nyíltan szembe szegült a határozott utasítással (1Sám 15:1-21), és éppen a fentebb idézett részben szembesült tette következményeivel. Sámuelnek a 22-23. versben feljegyzett válasza rávilágít az igazi istentisztelet lényegére.

1. Isten számára fontosabb a szívünk, mint az adományaink. (Ha valóban övé a szívünk, adományaink sem maradnak el.)
2. Az engedelmesség inkább örömeire szolgál, mint az áldozat. (Az engedelmességgel mutathatjuk be, hogy értjük az áldozat lényegét.)
3. A makacsság, a saját elgondolásainkhoz való ragaszkodás valójában bálványimádás, hiszen önmagunkat, saját vágyainkat, véleményünket isteníjük.

Engedjük, hogy a Szentlélek szóljon a szívünkhöz, miközben a következő kérdéseken gondolkodunk! Az életem mely területein döntök úgy, hogy Isten vezetése helyett a saját vágyaimat és elképzeléseimet követem? Saul végzetes hibájából mire következtethetek, és hogyan alkalmazhatom azt saját istentiszteletemre?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „Nádáb és Abihu bűne” és „Saul vakmerősége” című fejezetei.

„Isten átkot mondott azokra, akik eltérnek parancsolataitól és nem tesznek különbséget a közönséges és a szent között” (i. m. 318. o.).

„...csak Sátán tehetette őt [Sault] ennyire vakká, ennyire vakmerővé. Kezdetben Saul igen nagy eréllyel látott a varázslók és bálványimádók kiirtásához, de később, engedetlensége idején őt is ugyanaz a lélek vezette Isten ellen, és Sátán éppen úgy uralta őt, mint minden varázslót és szemfényvesztőt. Azzal sem bántotta volna meg jobban Istent, ha nyilvánosan állást foglal a bálványimádók mellett” (i. m. 591. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Miért olyan fontos, hogy valóban Krisztus álljon istentiszteletünk középpontjában? Mi minden furakodhat be, még ha rejtetten is, ami azután eltereli a figyelmet az Úrról? Előfordulhat, hogy az Urat, az Ő nevét dicsőítjük, róla énekelünk, ám burkolt formában valami mást imádunk?
2. Hogyan válhat képmutatóvá az istentiszteletünk? Mit árul el rólunk, ha a gyülekezeten kívül egészen másként viselkedünk, mint az istentiszteleten, ahol fennhangon dicsőítjük az Urat? Egyikünk sem tökéletes, de az életmódunknak nem kell összhangban állni istentiszteletünkkel? Szomorú, hogy némelyek elmennek az istentiszteletre, otthon pedig bántalmazzák házastársukat, gyermeküket vagy egyéb gonoszságot művelnek. Mennyiben jelenti ez az istentisztelet megcsúfolását?
3. Olvassuk el újra az e heti alapigénket, majd hozzuk összefüggésbe az istentisztelet kérdéskörével! Mit tehetünk, nehogy éppen abba a bűnbe essünk, amitől óv ez a vers?
4. Hogyan sajátíthatjuk el mind jobban az istentisztelet és az Úr előtt való meghajlás „művészetét”? Hogyan tanulhatunk meg közelebb kerülni Istenhez egyéni áhitataink alkalmával?

ALÁZAT

„Néha úgy a legkönnyebb elérni az alázat állapotát, ha teszünk egy sétát, és figyeljük Isten teremtett világát. A napi séta békés módot kínál arra, hogy a külvilágra összpontosítsunk.

Nem mindig könnyű elvonulni a magány, a csend, a pihenés birodalmába. De ha nem találunk rá alkalmat, veszélybe kerülhet Istenben való fejlődésünk.

Első lépésként szánjunk napi húsz percet egy magányos sétára - jó tempóban. Csak mosolyogjunk az idegenekre, és a természet világának szépségeiben csodáljuk Isten művét, dicsőítve az Urat! Aggodalmainkat hagyjuk otthon vagy az irodában! Frissítő szokás ez, pihenés, melynek eredményeképp Isten egyre jobban hat ránk.

A legtöbb ember nem sajátította el azt, hogyan lehet alázattal Krisztusra összpontosítani a figyelmet. Magányos sétánk során, elszakadva a környezettől, lehetőségünk lesz arra, hogy Istenre összpontosítsunk, érdeklődésünk, szeretetünk felé irányuljon.”

W. Philip Keller